

Hani Benim Çocukluğum Anne

– Nuri Baş · 04 Şubat 2022

Hani benim çocukluğum anne Ben onu hiç yaşamadım ki...

Taktılar elime çelikten kelepçe

Hayallerimi, umutlarımı ona bağladılar

Ben onu hiç açamadım ki anne...

Hep kovaladılar anne,

Dinlenmedim...

Bulutlar kadar narin bedenim

Dağlar kadar ağır

Hayat denilen şu yük

Yedim öyle bir tokat ki

Her hoyrat elden

Şavkı şimşekler gibi

Ruhumu yaktı

Ama kimseye kinlenmedim...

Dolaşmadım izbe karanlıklarda

Sabah güneşi gibi akdı vicdanım

Gizlenmedim...

Kırılmış kanadım hiç uçamadım ki anne...

Yuvaya mahkum kuşlar gibi

Hep umudu bekledim...

Bir boya sandığı, minnacık omzumda

Tonlarca yükü sırtıma vurdum da

Zaman kaçtı, ben hep kovaladım

Bir kerecik olsun

Çoşamadım ki anne...

Ağlama anne

Ben senin yerine de ağladım

Paslı yürekleri kor gibi dağladım.

Önüme dikildi karanlık ruhlu insanlar

Aşıp da onları geçemedim ki anne...

Ellerime bak anne
Vcdansız yürekler gibi nasırlaşmış
Hani oyunlarım
Nerde oyuncaklarım?
Karanlık şehrin
Sokaklarında mı kayboldu?
Ya çocukluğum!
Aradım... Aradım...
Onu hiç bulamadım,
Bulamadım ki anne...

Nuri baş

Hececi şairden ikinci serbest şiir denemesi.Değişik bir çeşni olsun bakalım.